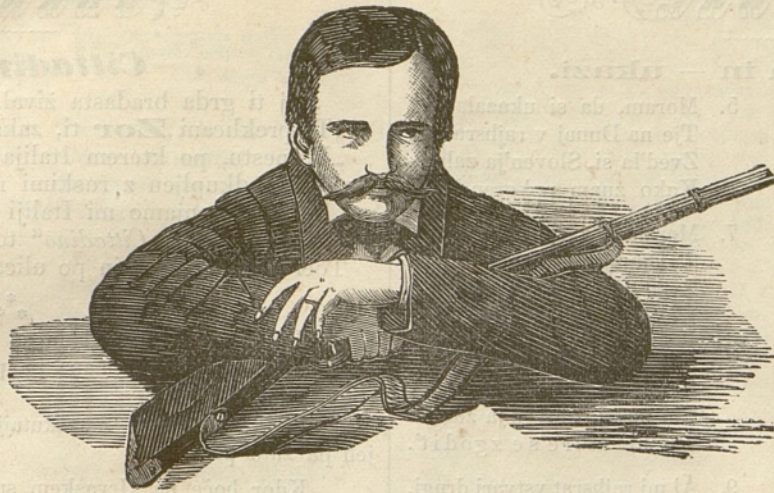

Slovinci!

Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!

Zjediniimo se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalca domovine! —

JURI S PUŠO zabavlja vsako drugo in zadnjo nedeljo v mesecu. — Ako bi utegnola Policija kako število konfiscirati, — pa saj imamo tiskovno svobodo!

JURI S PUŠO velja veliko, ali pošljamo ga po vsi avstrijski deželi le za malo denarjev, i sicer celo leto za 1 f. 20 kr., 6 mesecev za 60 i četrt leta za 30 kr.

JURI S PUŠO se dobiva v Trstu: pri knjigarju Münstru, in v tobakarni nasproti c. kr. pošte. — Za 5 kr. ga lahko vsakdo, še Lahon! — v žep vtakne.

Ilustracija k pesmi: Proklete grablje.

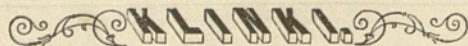

Kranjski.

Naj bode tistim v prid le-tá povest, — Ki grdit' le domači jezik znajo,
In druž'ga nič, ko kruh domači jest', — Če glas slovensk le sliš'jo — godrnjajo,
Gotovo ni za tak' nesramne žnablje — Mazila boljšega na svet' kot — grablje!

Dragotin Dežman.

Častitim bralcem! Še le 21. t. m. dobili smo od tukajšnjega tribunala razloge, po katerih je bilo 6. štev. našega lista sekvestrirano. Sodnji namreč niso po godu spisi: „V Krajni smo gospodje mi“ in „Zlata abeceda“. Dolžijo nas kaljenja javnega miru po §. 303. — Ker še večina naših bralcev ni dobila omenjenega lista (odšlo je po pošti le kakih 90 iztisov, vse druge je policija pobrala), smo v 7. številu še enkrat priobčili bolj zanimljive stvari, in č. gg. naročnike odškodovali z prilogo. — Prodaja se to-le štev. po 10 kr. **Vredništvo.**

Dr. Toman in — ukazi.

1. Da ne smem, si ukazala,
Z Dežmanom se pajdašit',
Zved'la si Sloven'ja zala—
Kako znam pokoren bit'.	5. Moram, da si ukazala,
Tje na Dunaj v rajhsrat it',
Zved'la si, Sloven'ja zala—
Kako znam pokoren bit'.
2. Da ne smem, si ukazala,
Taborov se vdeležit',
Zved'la si Sloven'ja zala—
Kako znam pokoren bit'.	7. Moram, da si ukazala,
Z Dunaja se spet vrnit',
Zved'la si, Sloven'ja zala—
Kako znam pokoren bit'.
3. Da ne smem, si ukazala,
Dualizma ti slavit',
Zvedla si Sloven'ja zala—
Kako znam pokoren bit'.	7. Zdaj si mi pa ukazala
Zbor državni zapustit',
Čuj me ti, Sloven'ja zala—
To ne more se zgodit'.
4. Moram, da si ukazala,
Le slovensko govorit',
Zved'la si Sloven'ja zala—
Kako znam pokoren bit'.	9. Al mi rajhsrat vstvari drugi,
Al mi — Hasner -ja sem daj,
Kaj doma počel bom v tugi,
Rajše precej grem nazaj!

Pri Novem mestu na Erezovici se je bilo zbralo nekaj visokih oseb, ktere so se pogovarjale, kako bi se dala sprava s Čehi dognati. Pričakujemo kmalu dobrega vspeha!

Dva gospoda.

(Poje se kakor:

Moj očka imajo konj'ca dva.)

Na Dunaji gospoda dva,
Oba sta fletna, štimana.
Gospodov prvi, doktor **Klun**,
Drži se resno ko kopun.
Priatelj drugi je njegov —
Ministrov sedež, mu gotov.
Ta drugi iksast **Giskra** je,
Modrosti ušesa mu širé.
I ko se ta dva snideta,
Od nas se pogovarjata.
I doktor **Jiskri** govori:
„Slovenec dobro se godí.“
I **Jiskra** reče mu tako:
„Govori zmeraj le samó
„Kako Slovenci srečni so,
„Da sladko vince pijejo,
„Pogače bele da jedó,
„Da vse pravice vživajo;
„Pa kupim vrček ti — še več,
„To dobro vem, da ti bo všeč.“
Na Dunaji gospoda dva,
Oba sta fletna, štimana.

(Poje se kakor:

Stoji, stoji tam lipica.)

Živé, živé gospodje tu,
Ki rad' igrajo se tutú.
Kedar jih dolgčas naleti,
Pa se iz mesta jim mudí.
Odidejo na Brezov'co,
Na travo vsi poležejo.
Zijajo tu, zijajo tod,
Imajo pa trebuhe spod.
I ko po griču krog ležé,
Govornik jim prikaže se.
I govori tako lepó,
Tako lepó, tako miló,
Da vse je vanj zamaknjeno.
Popotni memo pridejo,
Se čudijo i govoré:
„Poglej en človek norce te!“

Bajest in Andraši —
Fajn človeka dva!
Bajest vpije: baši!
Oni: drži ga!

Hadrlep: Zakaj neki se Giskrin organ imenuje „Neue freie Presse“?

Črnič: Ker je konfiskacije prost.

Giglar: Jiskra ima pa prokleta črno brado!

Frlič: Črno brado, črne misli v črnih možganih.

Dizmus: Ljubljanski tridesetaki so bojé častnikom Huynovega polka hvalo izrekli, da so varovali konstitucionalne otročiče kmetiških pesti.

Berdja: E ja! Tako pametno še niso izpeljali nobene — blamaže.

Dizmus: Nemci pravijo, da imamo Slovenci prismojene žnablje.

Berdja: A oni imajo prismojene možgane.

Miha: Kdo je Ljubljancanom najdražejši?

Jure: Menda gospod vicežupan, ker ga varujejo s šterimi policaji!

Ponudba.

Tisoč forintov (ako jik premorem) temu, ki spričnje, da nijsem imel pri sebi na Jančjem noža, na kojem sem si krepilje porezal.

Rudolf Gutheil.

Cittadinijada.

„Oj ti grda bradasta žival, ti sibiriska barbarska,
„Ti preklicani **Zor** ti, zakaj še se smeješ med nami?
„V mestu, po katerem Italija davno že roke steguje,
„Ter podkupljen z, ruskimi rublji ljudstvo nam pačiš,
„Ktero nakanjamo mi Italiji v dar pokloniti!“
Tako te dni „Cittadino“ togotno zdihuje in plaka,
Toči grenke solze in po ulicah britko se joče.

Jaca na vod! V Ibjan so kaj modjé jen kunstnè idjé, —
pojcaje so spustje, Dezmana pa pejkjenij.

Nek Kamencan v Ibjano pjdši.

Pjekjete kjote ti nemškutajji, jadi bè gade ugnaj, gadje
jeh pa zato pikajo.

Pjèjsk sjamo jedu.

Kdor hoče na Hrvaškem sudac postati, naj se oglasi pri
Bogoviču s petakom v žepu.

Nekdo ki je to z dobrim vspehom poskusil.

Dežmanov sodnji dan.

I prikazal se bo Dežman v fraku i cilindru ter poslal
svoje žandarje, da ločijo hudobne od dobrih, kozle od ovčic,
Slovence od nemškutarjev. I žandarji bodo ločili Slovence od
nemškutarjev ter mu nemškutarje postavili na desno, Slovence
na levo. Tedaj se bo Dežman obrnil k nemškutarjem, zavihal
si brke i sladko govoril: „Pridite v Valhalo vi poklicani po
nemški kulturi. Malo vas je sicer, pa poštenih, kajti, ko sem
bil lačen, dali ste mi kulture; ko sem bil žejen, dali ste mi
Fortschrittsgeista; ko sem bil v nevarnosti, dali ste mi dva
policaja; ko so me zavoljo laži prijeli, pomagali ste mi z lažmi
iz njih; ko sem se v blamaže pogreznil, skušali ste me iz njih
potegniti; ko so me drugi kleli, ste me vi molili.“

Tedaj se bo pa obrnil tudi do Slovencev, zavihal si
ponosno brke i rekel gromečim glasom: „Poberite se spred mo-
jega obličja, prokleti Slovenci, v temni Tartar. Veliko vas je
tu, pa vsi ste zavrženi; kajti, ko sem bil lačen, mi niste dali
kulture, pa tudi ko ste bili sami lačni, jo niste hoteli od mene
sprejeti; ko sem bil v nevarnosti, ste se mi smejali; ko sem
imel stražo za veženimi vrati, ste mi okna pobijali; ko sem se
blamiral, ste mi korenček strgali; ko sem se legal, ste to po
svetu trobili; ko sem proklete grablje zgubil, mi jih niste pri-
nesli nazaj.“

In nemškutarji pojdejo v Valhalo, Slovenci pa — ostanejo
v Ljubljani.

PROTEST.

Ne zovem se jaz **blatna vas** zató,
Ka se po ulicah mi blato vleče;
Ampak zató, ka tú stanuje kdo,
Ki na Slovence **blato** meče.

Molba.

Odpustite jim, saj niso znali, kaj so storili!

Jaka Rode.

Z obupnim srcem naznanjam vsim prijateljicam
„skokonogih bolh“, da mi je verni tovariš, dolgi Frice,
po nesreči pohodil naj lepšo in naj tolstejo „bolho“.
Par minut je še brcala in se zvijala, revica, preden
je poginila. Jutri bode pogreb, k kateremu uljudno
vabim, pa tudi pričakujem mnogo prijateljev, vzlasti
da vse liberaluhe. Nesli jo bodo „čmrli“ na „ofaranih
trajah“, svetile bodo „kresnice“, „brenclji“ pa peli
„libera“. Grob bode pokropil „stričin muren“, zasuli
ga bodo kebri, nagovor pa bo imel rogati „polž“ iz
svoje hišice.

Blatna vas, julija meseca.

K. Regenmož,
jokajoč liberaluh.

Národní postopač, anzogar.

Slovó od cilindra.

Lepi cilindar, pinja visoka,
Dala nam tebe božja je roka.
N. Abrogaj in D. Aneu.

Oj vboga stvar cilindar ti
Kaj vendar mi trpiš?
Res vel'ka čuda se mi zdi,
Da ravno še stojiš.

Glej prvi Maj prinesel je
Ti dokaj žalosti,
Ko bil bi takrat nosil te
Ne 'mel bi več kosti.

Če grem po ulici s Tebo
Me zasmehuje vsak,
Za meno s prstom kažejo
Rekoč: To gre bedak! —

Ne veš kaj reva stvarica
Jaz zavolj Te trpim,
In da se vse to brž konča
Se raji Te znehim. —

Osoda grenka sicer je
Predragi črni štor,
Če morava ločiti se
Napravititi razpor.

Poljub na zadnje še mi daj
Da slajši je odhod,
Povsod Te sreča spremla naj
Adijo! srečen pot. —

Regenmož.

Pa vendar mislim da bo bolj
Če se sovraživa,
In da na svetu se nikolj
Več ne sprijazniva.

Drugači še mi kožico
Napeli malo bi,
In Tebi morda volno vso
S korenjem spulili.

To škoda bila bi za te
Ker še si zelo mlad,
In ker si zvesto služil me
Sem zmiraj 'mel Te rad.

Zato pa nikar ne žaluj
Ločenje mora bit,
Po svetu srečno mi potuj
Dokler dobi Te žid.

Ves v božjo voljo se udaj
Ne zabi tud' na me,
Jaz, ki branil sem Te nekdanj,
Ko koklja piške. —

Nové národne pesmi.

Slovenci posluh! Uh! Pel vam bodem čudnih, prečudnih reči. Ali že naprej povém: nikari mi verjeti, zakaj legal bom, kot Tagblatt. Liberaluhi so me vjeli, in za peti priklenili; sedaj jim moram kovati pesme po znanih napevih. Branil sem se z vsemi štirimi, dokazoval, da pesem ne znam kovati, k večemu če podkujem včasih kakega „Ljubljanskega karfa“, ali pa „petelina“; toda zastoj sem se branil in beral. Pa naj le bo, le, potrpimo! Ti liberaluhi menijo, da jim bom za „kolefohtarja“, o kaj še, saj ne bom ne! Le čakite! Jez vam bom naredil eno, da me boste pomnili vso liberalušno večnost. Kedar bodete spali in smrčali, vzeli bom klešče, razbelil jih, in hitro poščipal vam nosove in ušesa, da vas bodo poznali vsi. — Slovenci! če imate še kaj srca in vsmiljenja, oh, ne pozabite nesrečnega svojega rojaka, ki ječi v liberalušnej kovašnici, priklenjen za peti. Pojdite od kočice do kočice, in nabirajte odkupnino, imenovano — „Kersengeld.“ Rešite me, vsaj vi, moji prijatelji! — Kujem pa takele pesme v liberalušnej sužnosti:

„Naprej.“

(Peje se z junaško navdušenostjo.)

Naprej zastava turnarska,
Na Janče, polžja kri!
Za varnost turnarije
Revolver že reži.

Z orožjem in jezikom
Zabavljat gremo gor,
Zapisat v kri krivico,
Na „Vevče“ pojd' mo dol.

Vsa okol'ca je grozila,
In Ljubljana nas svarila,
Je plakala moja mila:
„Oh ne hodi turnar moj!“

Z Bogom mesto ljub'ca zdrava,
Meni v peti poigrava;
Turske muzke že grmé,
Vsi želodarji hité.

Naprej zastava turnarska,
Na Janče, polžja kri!
Za varnost turnarije
Revolver že reži!

Naprej! Naprej!

„Nazaj.“

(Peje se z divjo obupnostjo.)

Nazaj zastava turnarska,
Bežimo, kar se dá!
Za brambo take fane
Ne dám nosú, petá.

Z orožjem, brez zastave,
Tecimo hitro dol;
Le urno do postaje, —
Grmé po plečih kol',

Nič slovenšč'na ne pomaga, —
Regenmož se trese, — scaga;
Vse jo vlije dol po griču,
Teče, skače v divjem kriču.

Oj Ljubljana, daj polcajev,
Hitro pošlji nam žandarjev! —
Ljub'ca moja, kjé si kjé?
Meni je hudó, gorjé!

Nazaj zastava turnarska,
Bežimo, kar se dá!
Za brambo take fane
Ne dám nosú, petá!

Nazaj! Nazaj!

„Pod oknom.“

1. Solnce sije, Hribove bije S prekljo turnarje hitré. [:Pred nezname Hrbtne rane Meni spati ne pusté!:]	5. Strašna sila Res je bila, Toda urnih nog peté [:So skočile, In rešile Me iz hujega gorjé!:]
---	---

2. Ti si djala In jokala: „Oh ne hodi, turnarče! [:Da ti reber, Dolzih beder Ne polomi hribovče.“:]	6. Pleča plave, — Konec „slave“! Kaj početi hočemo?! [:Vse naš psuje Se sramuje, — Mi pa milo stočemo!:]
--	---

3. Da sem bogal, Ne bi stokal; Sada je prepozno vse. [:So podili Nas gonili Kot lesice, volke, pse!:]	7. Nič ne slišiš, — Me ne vidiš Ljuba ti nemškutarca? [:Up mi vzdigni, Strah odpihni, Saj ne čuje kršenca!:]
--	---

4. Lês pristopi. — V unej hosti, Ki se vidi ondilé, [:Smo skakali, In jokali, Meketali, kot kozé!:]	8. Ura bije, K oknu ni je, Kaj sirota čem počet? [:Glasno počí, — Turnar skoči, Pok se čuje prekelj pet.:] Slek, šlek, turnarček! Národní postopač.
--	--

Národní prigovori.

Moker se dežja ne boji, „Tagblatt“ pa ne laži.

„Tagblatt“ laže — Konrad maže.

Kjer „Tagblatt“ hlače nosi, Slovenec slabo kosi.

Slovenec obrača, Nемеc obrne.

Kjer nemška mačka spi, slovenski lonec pokri.

Nemška kobilá rita, slovenskega ovsa sita.

Kader Lesjak pridiga o nemškutarski ljubeznjivosti, pazi na gospe slovenske.

Zdihovanje Želodarjev.

Ah po Trstu, po Ljubljani
So zdaj vsi Panoslavijani,
Če ne verješ le poskusi:

S knutami so divji Rusi;

„Jaz pa pojdem in porajžam

„Tje do Oberdunavja,

„Noben drug ne pojde z manoj

„Kot ta drobna ptičica;

„S Klun-cem bode prepevala

„S ‚perjem‘ senco delala.

„Čez dolinice,

„Čez planinice

„Oj ti dečva pojd z menoj.

Čverček.

Juriček in Korliček (v Ljubljani)

Korliček. No Jure, si vže bral okrožnico našega vrlega deželnega prvomestnika, katero je razposlal vsem okrajnim glavarjem in pismo, katero je napisal vodjem gimnazijalnih in realnih šol?

Juriček. Se ve da sem bral vže vse te ljubeznjivosti; kaj pa je?

Korliček. Upam, da boste Slovenci vsaj zdaj vpiti nehali, da vam nemškutarji krivico delamo in narodnost zatiramo, ko vas je tudi deželna vlada zaradi tega ostro pokarala in kar naravnost v oči vam povedala, da je vaše očitjanje lažljivo in sleparsko, vaša opozicija neopravičena in kazni vredna; proti nam pa je slavna vlada na novo največjo prijaznost in ljubeznjivost razodela.

Juriček. To je sicer res — blattni moj Korliček! Res je, da vladni in uradni organi za naš glas ne porajtajo, ampak ga še celo prezirajo, če se tudi povsod tako očitno razodeva, da se lahko po vsej pravici obče mnenje slov. naroda imenuje; res je, da vam omenjeni organi nič ne storé, ko vidijo, da nam pravico kratite in v škodo zabajate; temveč vas zaradi tega še božkajo, ljubijo in hvalijo: ali kaj smo si mi s tem bolji? Kaj ti je neznan stari pregovor, da je gorjé gospodarji, gorjé celi hiši, v kateri se mačke in miši bratijo??

Korliček. Visoka vlada vže vé, kaj dela; zlasti v poslednjem času sem jaz ž njo prav srčno zadovoljen. Tako je na pr. zdaj profesorja Holzingerja in Wretschka za inšpektorja naših gimnazijalnih in realnih šol izvolila; kaj nij to sreče polna volitev za šolstvo naše?

Juriček. Da, da! volitev ta je za Slovence tako srečna, ko bi jim kdo v znamenje posebne ljubezni kozla za najboljšega vrtnarja posilil.

Korliček. Kaj to brbraš, Juriček! Kako strašno razposajena je vže naša sedanja šolska mladost, da še svojih gg. učiteljev nič več spodobno ne spoštuje? Šolski red in strah, brez kojega je ves trud učiteljev zastonj, šel je — rakom žvižgat. Tukaj, dragi moj pušnosce, je odvažne, energične roke in glave treba, da bi temu obžalovanja vrednemu neredu konec napravila.

Juriček. Bom prosil! Korle, ti se motiš! Nered sedanji izvira od tod, ker smo tudi do zdaj vže mnogo kozlov na vrtu našega šolstva za vrtnarje imeli. A kdor neče dozdanjih kozlov iz vrta spraviti in raji drugo še požrešneje k njim na vrt spušča, naj nikar čez sedanji nered ne tožari, marveč naj se na še večega pripravi. — To ti sem želel danes povedati. Veseli me, da sva se sestala. Zdjaj pa, Dragitine! nimam več časa s teboj zabavljati se, ker si moram spet puško nabiti in še kakemu drugemu z resnico pod nos posvetiti. Toda midva se kmalu zopet vidiva. Saj veš da si me s svojim policijskim talentom v drugi — konfiscirani stan spravil. Zarad te ljubeznjivosti tvoje pa nikar ne misli, da ti bodo strele moje puške kaj bolj prizanašale. Korle! ti se zdaj smeješ, pa to ti povem, da kdor se zadnji smeje, se najbolj smeje. Adieu!

— DOPISU. —

Iz Mengeša. — Živio! Naš gosp. „purgelmajster“ nočejo biti več nemškutar in tudi Kranjc ne, nego Slovenec. Dali so nam torej sezidati čitalnico, kakovšno imajo v — Tržiču. (??!) V kratkem bode se slovesno odpirala; k slovesnosti so povabljeni samo Tržičanje, ker ti so ljudje po volji in želji našega „purgelmajstra“. — Živel naš gosp. „purgelmajster“, živel trikrat!! —m—

Iz Burgfaistic, (ne pa iz „Slovenje Bistrice“ kakor jo nemškutarski *bürgerji* hočejo imenovati.) — Naši *bürgeri* — čem reči „Slovenjobistričani“, so pobožne dušice in krepki narodnjaki; gosp. dekan zapisuje jih v več bratovščin in društev, n. pr. v bratovščino — sv. Cirila in Metoda, v roženkransko i. t. d., posebno pa v društvo sv. Mohora. Teh vernikov je farna cerkev vsako nedeljo prenatlačena. Sezidali so novi stolp in kupili nove zvonove, na katerih so kmetje zahtevali nemški napis; tega pa g. dekan in *bürgerji* niso dovolili, tirjajé napis slovenski.

Če le ni *umkert* blo?! — Lansko leto dobili so Bistričani novega kaplana, bil je menda iz Indije ali pa iz Kitajskega; ta si je prizadeval navade svoje domovine tudi pri nas vpeljati, zaradi tega so ga pa kmetje črtili in sovražili, — kultivirani *bürgerji* pa temveč čislali; nekteri gospodje so v imenu vseh Slovenjobistričanov nabirali ude za neko društvo. Ker se pa s trdovratnimi kmeti ni dalo nič opraviti, sklicali so ti kulturnjaki v Slovensko Bistrico tabor, pa jojmene — samo ... 15... kmetov se ga je vdeleževalo, drugi vsi — kakih 2 do 300, bili so naši dobroznani rodoljubi, koji nočejo Štajarci, ampak Slovenci biti. Ti gospodje, podpirajo na vse kriple slovensko slovstvo, dali so namreč na stroške udov knjige društva sv. Mohora iz Celovca v Bistrico, iz Bistrice spet v Celovec in iz Celovca spet v Bistrico prevažati, — slava jim! — Ti-le gospodje nagovarjajo kmete ob vsaki priliki naj ostanejo zvesti Slovenci, ne pa Štajarci, Kranjci ali clo Korošci, in uradujejo zmirom le v slovenskem jeziku. — Če je sicer to vse resnica, je dobro, če je pa — laž, nam pomagaj Bože!

Kinšipest.

Iz Kastva 29. serpena. Danes je bila v Kastvi velika svečanost, imeli smo narodno konferencijo, da končno enkrat odločimo, kaj Lahu in kaj Slovanu pripada.

V jutro že pokali so topovi in naznanjevali to veliko narodno svečanost. Ob deseti uri imeli smo v stolni cerkvi „Veni Spiritus“, službe božje so se vdcležili vsi zastopniki narodne konferencije. Po tem pa smo se zbrali v naši narodni dvorani. Laško so stranko zastopali trije kandidati zбора poreškega gosp. Vidulih pervosednik, gosp. Madonica in gosp. Flego. Pri konferenciji pa je bil velik prepir in zmagala je narodna stran, da pa tudi Lahonom nebode nič krivega, smo Kastavščino tako le razdelili. Lahi pravijo da na Istro sije solnce laško; zatorej smo odločili da bode Lahonom solnce in naša da bode Kastavščina, pa smo jim, ker so tako dobri bili še več dali, tudi luno in zvezde. Na to le je bila laška stran zadovoljna in je precej odločila to reč predstaviti zboru poreškemu. Po konferenciji bil je „Te Deum“ po tem pa se je sklep konferencije podpisal tako le:

V Kastvi 29. serpna 1869.

Narodna stran

Lahonska stran:

Dobranič mp. svetnik

Vidulich mp. pervosednik

Pravdanič mp. tajnik

Madonizza mp. podsednik

Našežljevič mp. perovodja.

Flego mp. sednik.

Tudi druzi zastopniki so to reč enoglasno potrdili. Priporočam tedaj vsem našim istrskim bratom takove konferencije.

Joso Narodoljubovič.

Vprašanje o obešanih poslancih.

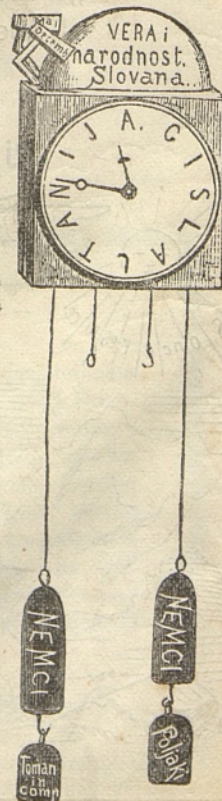
Znano je ne le mojstru, nego vsem nam, da ta ura brez spodnjih priklad ne bi mogla iti ne biti. Prepričani smo tudi, da nam in Avstriji v pogubo gre in bije. Razložek je le ta, da ene iz med nas, kakor se kaže, srce le takrat boli, kadar spodnje kladevce bije, drugim pa tudi hudo dé, naj vže spodnje ali zgornje kladevce bije.

Vprašanje:

Kteri bi morali s spodnjo prikladno, — ki se je na uro obesila, dasiravno je vedela, da bo s tem reči uresničila i sanktionirala, zoper ktere je pozneje govorila i glasovala, — nezadovoljneji biti?

Za odgovor prosijo „Novice“ i — „Danico“

Slovenski federalisti.

ETIMOLOGIJA.

Cis- i trans lajtaniya so žalostne litanije, zložil jih je Bajst, in se spremljajo pri petji z bajsom, kar se pa kaj slabo vjema.

Dežman, starorimske korenike, decemvir, en njegov ded je desetino pobiral. Dežman bi bil rad triumvir, pa še decemvir nij postal. Zdaj je centurio ljubljanskih nemškutarjev, bode pa kmalu degradiran, postane de curio, in potem se v „blatno vas“ skrije, da bode sè žabami dež in drugo slabo vreme prerokoval.

Giskra, boljše jiskra, je bila leta 1848 velikanski plamen, zdaj pa pod dvorskim pepelom še komaj tli, i bode javalne v kratkem vgasnila. Se vé da je čisto nemške korenike.

Hermet, rojen v Beču od armenskih roditeljev, torej čista laščina, je skušal Trst hermetično zapreti zoper tuji upliv, zdaj si pa glavo beli kakó bi tržaško lukó pred morskim volkom hermetično zaprl.

Kandler, strogo italijansko imé, prav za prav candeliere, ker je v zgodovino Trsta in okolice čudno posvetil.

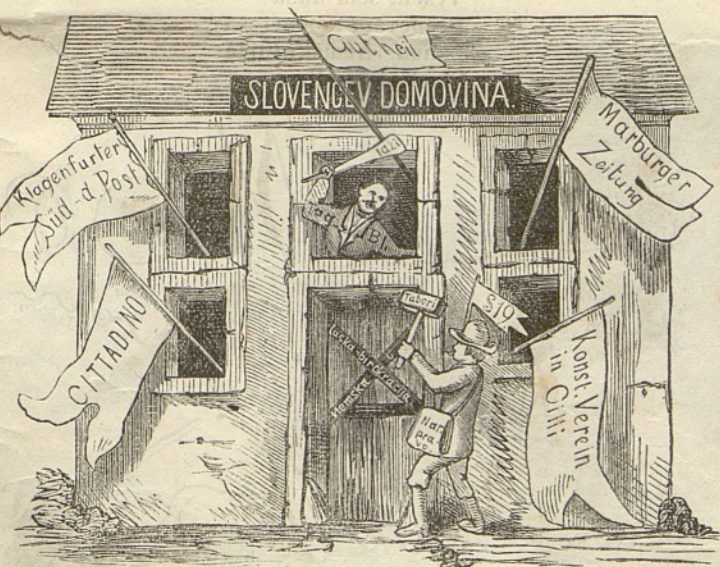
Martelanc, potomec Karola Martela, po nemškutarjih in lahonih kakor kladivo nevsmiljeno bije.

Mérnik, ne Möring kakor nekteri napak pišejo, je polovnik, t. j. tista polovica vagana, ki se Lahom polna naméri, Slovincem pa prazna.

Rakorsko, česko imé Avstrije, bojda zató ker rakovo pot hodi.

Trebieciano-Pahor, prva čisto taljanska beseda, kakor je dokazal Kandler, druga tudi, posebno ko se jej don predstavi. Druga bi iz prve rada slovenščino iztrebila, pa mislim, da prva drugo prej izpahne.

Tagblatt s palico i Narodno pravo s kladvom.

Tagblatt (jezen iz okna:) *Narodno Pravo!* tvoje kladvo je majhno i lahko ko pleva. Jaz se ga nič ne bojim, ker vem, kako trdna i dobro zaklenjena so vrata. Vendar, ako ne prestaneš na vrata trkati i v hišo mi siliti, te s to-le palico tako namlatim, da bodeš pomnil, kaj se pravi meni nepokoj delati.

Národno pravo: Palice tvoje se jaz ne strašim. Vedi, dragi moj! da je ta hiša moja; meni gre v njej stanovati in gospodovati. Zatorej ne neham trkati, dokler mi se vrata ne odpró. Dozdaj sem le bolj po malem z roko trkal. Ker so se pa vratarji znotraj izgovarjali, da trkanja mojega še slišali niso, oskrbel sem si to-le kladvo. Ž njim trkam in bom trkal, dokler mi se ne odpre, in zagotavljam te, da se bliža konec tvojemu i tvojih pajdašev gospodovanji v mojej hiši, ako mi vrat ne odprete i mené za gospodarjarja ne sprejmete.

(Te besede so *Tagblatt*a tako razkačile, da je jel s palico svojo na vso moč proti *Narodnemu pravu* mahati, toda zadeti ga ni mogel; palica njegova je sicer strupena kar se da, ali prekratka je, čemur se čuditi ne smemo, ker ima tudi tvarina, iz ktere je narejena — kratke noge.)

(Odprto pismo.)

Slavni mestni odbor ljubljanskih nemškutarjev!

Slišal sem, da nameravaš gosp. Svetcu službo odvzeti in da pri mestnem magistratu nobenemu človeku koščeka kruha ne privoščiš, ki nij skoz in skoz tvojih misli in, tebi enako, Slovencev iz dna srca ne sovraži. —

Slavni odbor! Znano je po vsem svetu, to je — na rotovžu in v konšt. društvu, da kar ti storiš, vse prav storiš. Gotovo hočeš z ono svojo naredbo fanatičnim rogoviležem slovenskim lep izgled žlahtnega miroljubja dati ter jih podučiti, kako se morajo tudi oni proti svojim narodnim in političnim nasprotnikom obnašati. Ako je miroljubje tvoje zares hvale vredno — in kdo sme nad tem dvomiti, da bi ne bilo? — povej, odpiši ali sporoči mi nemudoma, če bi ga smel tudi jaz posnemati, kajti vedi, da tudi meni ne manjka političnih in narodnih nasprotnikov, kateri moj kruh jedó, kakor Svetec tvojega.

Željno od tebe odgovor pričakuje

Narod slovenski.

Janez in Tonček.

Janez. Kaj je to, povejmi Tonček, da želijo Lahi i lahoni isterski in gorički Garibaldija in kralja Emanuela?

Tonček. Kaj ne veš, da jih je kraljestvo laško naprosilo, ker mu pomanjkuje soli, da se zoper Avstrijo puntajo, da takó Istra postane laška; ker je morje okolo Istre bogato in polno soli.

Janez. Da bi se pa to zgodilo, kamo bi Avstrija peljala svojo floto?

Tonček. Na blatno jezero i na reko Dunaj, saj veš da so Madžari namenili floto imeti na Dunaji in blatnem jezeru.

Janez. Veš kaj, mi pa ne damo Lahu Istre in Goriške.

Tonček. Se ve da ne, ker tu ne prebivajo Lahi, ampak skoraj sami Slovani, ali kakor jih zove zbor poreški, sami „Panslavisti.“

Uganjke.

V sredi je votlo, okol kraja ga nič ni — kaj je to?
(Ravnopravnost na Slovenskem.)

Kdor nima v glavi, ima v petah — kaj je to?
(Iz Jančevega bezeti turnar.)

Dvakrat zine, trikrat zlaže — kaj je to?
(„Laibacher Tagblatt“.)

Komur nij svetovati, temu nij pomagati — kaj je to?
(„Guthheil“.)

Kdor z zlatom vojuje, gotovo premaga — kaj je to?
(Disposični fond.)

Kdor svoje zaničuje, nij tujega vreden — kaj je to?
(Nemškutar.)

Kdor med nemškutarje zahaja, mu kruha o staja, kdo je to?
(Dr. Klofutar.)

Majhen sem ptiček, toda slaviček — kdo je to?
(Narod slovenski.)

Na lesico kriči, volka pa redí — kdo je to?
(Slovenski dualist.)

Z eno roko daja, z dvema jemlje — kaj je to?
(Nemec.)

Moj prvi slog nebeška je dobrota,
Blažena po suši je mokrota.

Moj drugi slog pa nemške je podobe,
Zató sem jaz Slovan na robe.

Da ne pogine take sled živali,
So živega me u Museum djali.

(Dezman.)

Krvavi nosi.

So bivali v Bistrici nekdanj možje
Okroglih obrazev, pa ténke glavé,
Ki vsem klepetuljam verjeli so vse,
Da krava na oreh gré, vendar le ne.

Od zlatih zakladov, od vražje moči,
Od coprnice, škrate, peklenških reči,
Od živih mrličev, ponočnih strasti
Do belega dneva poslušali bi.

Spomladi, sto let je, že niža se dan
Priklati se v Bistrico zviti Furlán,
In zvé, kacih misli so ti-le ljudjé
Med nje on podá se: „Preljubi možjé!

„Jaz pridem iz daljnih, taljanskih ravnín;
Umetnika znanega vrli sem sín;
Z molitvijo božjo prihaj mi moč,
Še črnega param, ko ténna je noč.“

„Peklenšček je zlodjev, je repast ko gad,
Pred mano pa vije se, vboga me rad;
Kar voščim, želim, mu na zobe povem,
Da urno izpolni, se nadjati smém.“

„Znam, Vi si želite cekinov, srebrá;
Obujte se prázno in snažno domá,
Pa tolarje svoje nesíte seboj, —
Za slednjega sto jih dobite necoj.“

„Ko avemarija po dolu doní,
Pred cerkvijo sveto čakajte me vsi;
In paternost v roki, molite nas glas,
O polnoči pridem gotovo do Vas.“

„Za ves trud ne vprašam ko tolarčka dva
In letošnjega še bokal od možá;
Če pa ne izpolnim obljuje leté,
Ne tolarjev nečem, ne kaplje vodé.“ —

Možjé se napotijo urno domú,
Srce jim nikakor ne daje mirú;
Vsakdanjo obleko pomečejo tje,
Iz škrinj pa poberejo tolarje vse.

Ob zadnji Mariji do cerkve gredó,
Tam mólijo sto očenašev in sto;
Ko bije dvanajsta, Furlan pricapljá,
Veselje možem se na licih smehljá.

„Pobožni prijatlji, zdaj škornje od nog,
Obutih ne vsliši premili naš Bog;
In tolarje v škorne in škorne na tlá,
Potém naj se slednji za mano podá!“

Furlan stopi v cerkev, za njim pa možjé,
Na hrbtu zaveže z vrvjo jim roké:
„Poklekните k zidu, ker to Vam bo v prid,
Molite in ribljite z nosom ob zid!“

„Dvanajstkrat naj tečem krog cerkve, pa bos,
Vi mólite vedno in ribljite nos;
In kečar se vrnem bo škratelj z menoj,
Tega pa nihče od Vas se ne boj!“

Furlan se prekriža, iz cerkve hiti,
Zaklene za sabo cerkvene durí;
Pobere srebró, potém hajd čez goré,
Možem pa nosovi tri dni krvavé.

[Ivan Rogovski.]

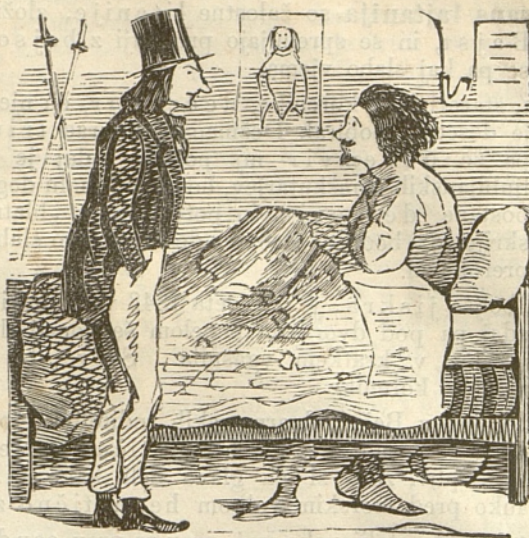
Prošnja.

„Oče župan, pisajte moji Špeli, pa na štampej od
godilnarja, da zve, kako mi je draga!“

Juri brez puše.

Gospod Zakrajšek, ljubljanski svetovalec, kuje
turnarjem trompete, ki bodo tako debelo pele — kakor trdi
rajasti kovač — da bo vsa slovenska zemlja oglušela. Do
sv. Jerneja bodo škovane, in takrat bo Regenmož peljal
izvoljeno četo v Siško na komarjeve koline.

Vizita čez osem dni.

Janče Vevčević: Še ležiš dragi moj?

Bartl Turnvart: Vsaj ne morem ležati, ker me še od zadnje nedelje strašno hrbet boli.

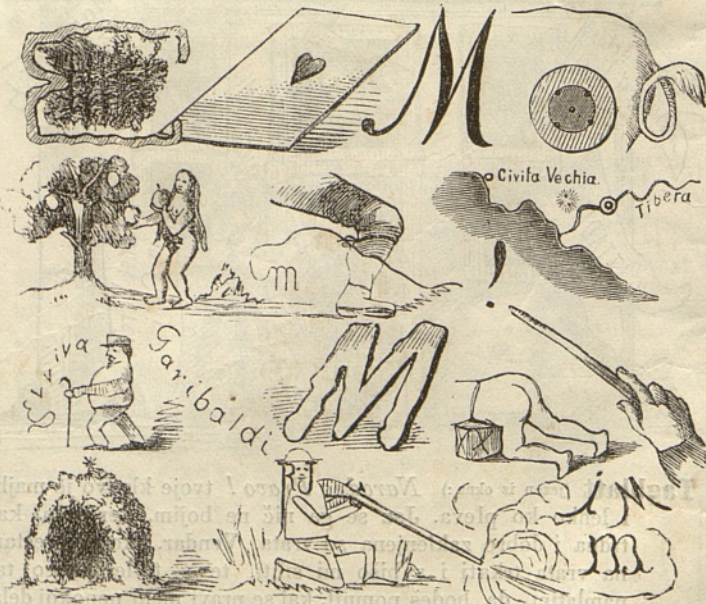
Rešitev Rebusa v štev. 5 se glasi:

Hej Slovenci naša reč slovenska živo klije
Dokler naše verno srce za naš narod bije
Živi živi duh slovenski bodi živ na veke
Grom in peklo prazne vaše proti nam so steke.

Rešitev Rebusa dobili smo od 75 oseb zunaj Trsta, ali prva poslala jo je gospodična **Ana Kos**-ova v Ljubljani, njej sliši obljubljeni list.

REBUS.

Vesela sem duša
Prepevam norim
Lahone Nemškurturje
Streljam podim.

(Kdor rešitev prvi pošlje, dobi skozi 6 mesecev naš list zastoj.)

Listnica Vredništva.

Srčna hvala vsim č. gg., ki naš list duševno podpirajo; prosimo še z naprej krepke pomoči, da zamoremo vsim bralcem vstreti.

Č. gg.: J. P—k v Vel. N.; — M. J. L—č v Sisku; — Ž. V. v Oseku; — G. J. K. v Reki; — T. P., J. V. v in F. F. v Gorici; — T. Š. v Podgradu; — Prof. A. E. v Celovcu; — Dr. M. D—č v Karlovcu; — A. D. v ** pri Lj.; — Fr. St. v Mariboru; K—s v Celji; M. pl. S—č v St. Ilji; — Dr. V—k v Sl. Bistrici; — J. B—ki kod sv. Ane pod Lohorom; — in Sv. G—c v Zagrebu; lepa hvala za nabrane naročnike.

Posebno pohvalo pa zasluži g. Mir. K—n v Planini, kateri je nam 31 naročnikov v Planini nabral. Vrli Planinčani, to je Vam vsim v veliko čast. Živili!

Č. bralcem „Jurja s pušo“ priporočam svojo gostilnico na kosarskem trgu (HOTEL EUROPA) v Trstu. Dopivajo se tu